

k rozvrhovému roku poplatek neuvedl. K rozvrhovému roku se zástupce státu nedostavil. První soud v rozvrhovém usnesení poplatek nepřikázal a rekursní soud rekursu finanční prokuratury nevyhověl, ježto prý se, an v přihlášce k rozvrhovému roku poplatek nebyl uveden, musí mít za to, že stát poplatek nepožaduje, snad proto, že byl zapraven, a mimo to podle názoru rekursního soudu jest pro rozvrh nejvyššího podání rozhodnou přihláška k rozvrhovému jednání. S těmito důvody nelze však souhlasiti. Okolnost, že v přihlášce k rozvrhovému roku nebyl převodní poplatek uveden, neznamenal ještě, že berní úřad poplatek již nepožaduje, ježto snad poplatek byl zapraven. Neuvedení poplatku v přihlášce k rozvrhovému roku lze vysvětliti také nedopatřením. V přihlášce nebyla dřívější přihláška před dražbou odvolána, odnikud neplyne, že přihláška k rozvrhovému roku měla nastoupiti místo dřívější přihlášky na zapravení poplatku, na vzdání se odnikud nelze souditi a závěr rekursního soudu nemá dostatečného podkladu (§ 863 obč. zák.). Ohlásiv poplatek ke dražbě (§ 172 druhý odstavec ex. ř.), nabyt stát nároku, by při rozvrhu k poplatku bylo v příslušném pořadí přihlíženo. Přihláška tvořila část exekučního spisu a, i když poplatek v přihlášce k rozvrhovému roku nebyl uveden, bylo k němu, ježto z exekučního spisu, nanejvýš z přihlášky ke dražbě a z připojeného k ní dokladu byl zřejmý a státu příslušel, přihlížeti a jej v přednostním pořadí podle § 216 čís. 2 ex. ř. přikázati. Přihláška k rozvrhu není při rozdělování nejvyššího podání jediné rozhodná, jak za to má rekursní soud, nýbrž podkladem rozvrhu jsou i spisy (§ 214 ex. ř.). Podle nich, jak již řečeno, převodní poplatek z tržové smlouvy ze dne 6. září 1927 státu z nejvyššího podání náležel. Na dovolací rekurs bylo proto o převodním poplatku uznati, jak se stalo.

Čís. 10078

Pravomoc rozsudku, jímž bylo stanoveno výživné nemanželského dítěte, nevadí tomu, by se nebylo domáháno zvýšení výživného, změnily-li se poměry.

(Rozh. ze dne 11. července 1930, Rv II 75/30.)

Nemanželský otec byl uznán rozsudkem ze dne 7. června 1922 povinným platiti na výživu dítěte 90 Kč měsíčně. Žalobou, zadanou roku 1929, domáhalo se dítě na otci zvýšení výživného na 150 Kč měsíčně. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Odvolací soud zamítl žalobu v podstatě z toho důvodu, že se majetkové poměry žalovaného od vydání rozsudku ze 7. června 1922, kterým bylo výživné po první upraveno, v podstatě nezměnily, opřev svůj právní názor z vážné části o vývody plenárního rozhodnutí Nejvyššího

soudu ze 7. října 1924 Pres. 299/24 (sb. n. s. čís. 4213). Rozhodnutím tím bylo uznáno, že nemanželské dítě může požadovati na otci nedostávající se nutnou výživu, i když se otec s poručnictvem vyrovnal a složil odbytné jednou pro vždy. O takový případ tu nejde a proto ony vývody úplně nepřiléhají. Jde o to, zda jest odůvodněn nárok dítěte na zvýšení výživného, jež bylo ustanoveno oním rozsudkem. Tu jest předně uznati, že právní moc tohoto rozsudku tomu nevádí. Rozsudek rozhoduje o právu nebo nepravu podle doby skončení řízení v první stolici. Nové okolnosti mohou právní stav změnit. Výrok o výživném má na zřeteli poměry v době vydání rozsudku. Platí tedy s výhradou rebus sic stantibus. V tom jest shodna i teorie i praxe (Ehrenzweig, Privatrecht, I, § 145, V, Mayr, Bürgerliches Recht, § 153, 5 a), sb. n. s. čís. 1007). V souzeném případě nastaly od onoho rozsudku změny, které odůvodňují nárok na změnu vyživovacích příspěvků. Ohledně žalobkyně to uznávají oba nižší soudy a není to potřeba opakovati. Ohledně žalovaného správně poukázal první soud k tomu, že se jeho služební příjmy zvýšily a že má jízdní příplatky 3.003 Kč ročně. I to jsou příjmy a není závažné, z jakého důvodu je žalovaný dostává. Právně poukázal první soud k tomu, že žalovaný dostává na žalobkyni výchovné 90 Kč měsíčně, tedy právě tolik, co měl dosud platiti na výživné. Toho všeho nebylo při první úpravě výživného. Nastala tudíž i v poměrech žalovaného taková změna, která odůvodňuje novou úpravu jeho povinnosti k žalobkyni. Její zvýšení na 150 Kč měsíčně je přiměřeno majetkovým poměrům žalovaného.

Čís. 10079.

Kupní smlouva, již nabyli manželé spoluvlastnictví k nemovitostem od třetí osoby, není, neměly-li strany, najmě prodatel, úmysl, upravit jí majetkové poměry mezi manželi za trvání nebo po zrušení manželství, svatební smlouvou a nevyžaduje formy notářského spisu.

Formy notářského spisu nevyžaduje ani napotomní dohoda manželů, již se manželka vzdala práva k dispozici se svým podílem na nemovitostech za života manželova.

(Rozh. ze dne 18. července 1930, Rv I 850/30.)

Nemovitosti, o něž tu jde, byly ve spoluvlastnictví manželů. Manželka zavázala se manželi ústně, že nebude disponovati svou polovicí nemovitostí, poněvadž by takováto dispoice ohrozila hospodářskou existenci manželovu. Když napotom vedl manžel proti manželce spor o rozluky manželství, žalovala ho manželka o zrušení spoluvlastnictví k nemovitostem, tvrdíc, že manžel plní nedostatečně svou vyživovací povinnost, takže jest donucena realizovati svůj movitý majetek. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Doličující odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci, tvrdí odvolání, že ústní ujednání o vzdání se práva zpeněžení nemělo by prý právního významu. Strany rozepře kupními smlouvami koupily